

B. Radó Lili: Három fenyőfa

Három fenyőfa állt egy dombtetőn.

A legnagyobbik fa szép és egyenes volt, erős, messze nyúló ágai voltak. A kisebbik fenyő nem volt olyan terebélyes, de napról napra fejlődött és növekedett. A harmadik fenyő azonban igazán kicsi volt, vékony törzsű és egészen alacsony.

- Bárcsak olyan nagy és erős lennék, mint a Legnagyobb fenyő. - sóhajtotta ez a kicsike fa. Nagyon hideg tél volt ebben az esztendőben. A földet belepte a hó. Karácsony közeledett.
- Bárcsak eljönne értem Télapó, és elvinne karácsonyfának! - sóhajtott a Legnagyobb fenyő.
- Bárcsak engem vinne! - mondta a Kisebbik fenyő.
- Bárcsak engem választana! - kívánta a Harmadik Fácaska.

Egy napon fázós kismadár jött szökdécselve feléjük. Megsérült a szárnya, s ezért nem tudott repülni.

- Kérlek Legnagyobb fenyő, itt maradhatnék az ágaid közt? - szólította meg félénken a kismadár a fát.
- Nem lehet! - mondta a Legnagyobb fenyő - Nem lehet madár az ágaim között, mert éppen karácsonyfának készülök.
- Pedig úgy fázom - panaszolta a kismadár, a Legnagyobb fenyő azonban nem is válaszolt. Így hát a törött szárnyú kismadár odább ugrált a Kisebbik fenyőhöz.
- Kedves Kisebbik fenyő megengednéd, hogy itt maradjak az ágaid között? - kérdezte.
- Nem! - felelte a Kisebbik fenyő. - Nem ringathatok semmiféle madarat az ágaim között, mert hátha éppen most vinne el valaki karácsonyfának.

Ekkor szegény didergő kismadár tovább ugrált a Harmadik Fácskához.

- Drága kicsi fenyő, itt maradhatnék az ágaid között? - kérdezte.
- Hogyne maradhatnál kismadár - felelte a Harmadik Fácaska. - Búj csak egészen hozzám. Majd megmelegítelek, amennyire csak tőlem telik.

A kismadár felugrott a Harmadik Fácaska ágai közé, ott nyomban el is aludt. Hosszú idő múlva a Harmadik Fácaska édes, halk csengettyűszót hallott. A hangok egyre közeledtek, már egészen ott hallatszottak a dombon. Elhagyták a Legnagyobb fenyőt, elhaladtak a Kisebbik fenyő előtt is, de amikor a Harmadik Fácaska elé értek, elhallgattak. Mind a három fácaska látta az apró csengettyűket. Egy rénszarvas húzta szép, kicsi szánkón csüngtek, amelyből most kiszállott az utasa.

- Télapó vagyok - mondta - karácsonyfát keresek egy nagyon kedves kicsi gyermek számára...
 - Vigyél engem! - kiáltotta a Legnagyobb fenyő.
 - Engem vígy! - ágaskodott a Kisebbik fenyő.
- A Harmadik Fácaska azonban meg sem szólalt.
- Te nem szeretnél eljönni? - kérdezte tőle a Télapó.
 - Dehogynem! Nagyon szeretnék - felelte a Harmadik Fácaska - De hát itt kell maradnom, hogy vigyázzak erre a beteg kismadárra. Éppen elaludt.
 - Kicsike fa - mondta a Télapó - te vagy a legszebb fácaska a világon! Téged viszlek magammal.

Azzal gyöngéden kiemelte őt a földből, olyan óvatosan, hogy az ágai közt megbúvó kismadár fel sem ébredt. Aztán szánkójába állította a csöpp fenyőt a kismadárkával együtt, majd maga is beült mögéjük. És a kicsi szánkó ezüstös csengettyűszóval tovasuhant velük a karácsonyi havon...

(Régi angol mese nyomán fordította : B. Radó Lili)